Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

מילגרוים, 01.01.1923, page 35

אין זיבּן טעג ארום.

א מעשה׳לע.

בּא אבּת־מלכּה איז געווען א שיינער קנעכט׳ וואס פלעגט אלע פרימארגן איר פּוצן די קליינינקע שיכעלאך. זי האט נאך אים געקלערט, וויסענדיג אז ער האט זי ליבּ. נאר שטאלץ איז דער קנעכט מיט זיין ליבּע געווען און, ווי א טייערן אוצר, זי טיף אין דער נשמה אויסבּאהאלטן.

איינמאל אין א פרילינגס־מארגן, ווען דער מזרח האט זיך פאררויטעלט און אנגעהויבּן פּורפּורן די אויפוואכענדע הימלען, ווען שען איז גאטס וועלט געווען, פריש און גרין, און די טוי־לופט, די בּאזאפטע מיט זיסע רֵיחות פון גארטן־בּלומען גרינגעוועקס פון פעלד האט פארשכּורט דעם מֹח פון שיךְ־פּוצער, האט ער אין שווארצן שיךְ־גלאנץ דערזעהן דאס אפּבּילד פון זיין געליבּטער, זיין זייד־געוועבּטע פאנטאזיע דערזעהן, און זיך אנגעהויבּן חוֹשד׳ן: ער וועט ניט אויסשטעהן דעם נסיון, ער וועט מוזן אויסגעבּן דער בּת־מלכּה זיין הייליגן סוד.

אזוי האט ער, ציטערדיג, די שיכעלאך אויף א טייערן קארט, ווי א הייליגע זאך אוועקגעשטעלט, אויפגעהויבּן די הענט צו גאט און געשוואוירן:

„וועט מיין צונג וועלן אויסגיבּן דער בּת־מלכּה מיינע געפילן — וועל איך זי אויסרייסן; וועלן מיינע אויגן גלוסטן איר שעהנקייט — וועל איך זיי אויסשטעכן; וועט מיין רעכטע האנט אָנרירן די בּת־מלכּה — וועל איך מיט דער לינקער זי אָפּהאקן, און אויבּ די לינקע וועט זי אָנרירן — וועל איך זי אין פייער פארבּרענען!”

און ס׳ווייסט ניט דער קנעכט, אז פון יענער זייט טיר שטעהט די בּת־מלכּה נאקעט און בּלאס ווי דער מאָרגענשטערן און ציטערט אויסהערענדיג וואָרט בּא וואָרט זיין שבועה.

קומט דער טאג און די בּת־מלכּה וואכט שוין. זיידענע מאָרגן־ווינטעלאך האבּן זי היַינט פריער פון שטענדיג אויפגעוועקט, אויפגעוועקט דורך זיסע־זיסע קלאנגען, ארויסגעצויגענע פון דין־דינסטע אַרפן־סטרונעס. זיצט זי מאָרגענדיגגרינג און פריילִיך און וואַרט אויפן קנעכט.

און ווי ער בּרענגט צו איר אַריין די אפּגעפּוצטע שיכעלאך, קוקט אויף אים די בּת־מלכּה מיט שמייכעלדיגע אויגן, מאכט א חֵנ׳דל, פארשנירט זיידענע ליפּעלאך און זאגט:

— ווייסט ער כאטש, דער קנעכט, אז ער איז א שיַין יינגעל . . .

דער קנעכט בּיקט זיך בּיז דער ערד און ענפערט שעמעוודיג:

— איר קנעכט ווייסט: די בּת־מלכּה האט אחתן אַ שיַינעם.

Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

מילגרוים, 01.01.1923, page 36

— וויסט ניט דער חתן ווי צו ליבן . . . קלאגט זיך די בת־מלכּה אין אזא טאָן, אז סע ווערט אויף איר אַ רחמנות.

קוקט דער קנעכט רחמנות׳דיג אויף דער בת־מלכּה און וואגט קיין וואָרט נישט צו זאגן.

שטעהט דער בת־מלכּה נישט אָן, אז ס׳זאל א קנעכט זי מיטליַידן, טרייבט זי אים ארויס.

קומט דער צווייטער פרימארגן און דער קנעכט ברענגט ווידער די געפּוצטע שיכעלאך.

קוקט שוין אויף אים די בת־מלכּה מיט גוטע אויגעלאך און זאגט אים זיס, שטיל:

— זי ווייסט שוין דעם קנעכטס סוד: ער האט זי ליב . . .

— די ליבע, ענפערט ער אָפּ שטאלץ, האט גאט אפילו פון קיין קנעכט פאַרבאטן . . .

— עס אַרט זי נישט, זאגט די בת־מלכּה, דער קנעכט זאל זי ליבן, עס שאפט איר גאר נאך פארגעניגן.

— נישט צוליב איר פארגעניגן, ענפערט שטיל דער קנעכט, ליבט ער זי.

ווערט די בת־מלכּה ברוגז און פארטרייבט דעם קנעכט.

קומט דער דריטער טאג און די בת־מלכּה קוקט שוין רחמנות׳דיג אויפ׳ן שיכפּוצער, פארשנירט די זיידענע ליפּעלאך און זאגט:

— זי ווייסט אפילו, דער קנעכט קושט אלע טאג אירע שיכעלאך, וויינט און איז מתפּלל צו זיי.

— ער פארפלעקט זיי נישט, — פערענפערט זיך דער קנעכט.

— ער מעג זיי פארפלעקן, ערלויבט די בת־מלכּה, אבי ער זאל ווייטער זיי פארהייליגן, וויינען און מתפּלל זיין צו זיי.

— ער איז ניט קיין געצענדינער! — ענפערט דער קנעכט און לאזט אראפּ די אויגן.

— פארוואס זשע האט ער ביז אהער צו זיי מתפּלל געווען!

— ער ווייסט נישט.

די בת־מלכּה פילט זיך באליידיגט און טרייבט אים ארויס. און צום פירטן טאג קוקט שוין די בת־מלכּה אויפ׳ן קנעכט מיט צוזאגענדיגע אויגן:

— זי ווייסט, זאגט זי, אז דער קנעכט וואלט אלע טאג געוואלט איר צוטראגן פרישע בלומען.

און דער קנעכט ענפערט וויַיטער שטאלץ:

— דעם ווילן האט גאט אפילו פון קיין קנעכט פארבאטן.

— עס אַרט זי נישט, זאגט די בת־מלכּה, ער זאל אלע פרימארגן צוטראגן פרישע בלומען, זי וועט נאך אפילו איר חתן זיי וויַיזן און זיך בארימען מיט זיי.

— ס׳איז אלץ איינס . . . שטאמעלט דער קנעכט. פאר־דריסט עס דער בת־מלכּה און זי טרייבט אים ארויס.

אויפ׳ן פינפטן טאג איז די בת־מלכּה געווען צושרויפט און נערוועז. און ווען דער קנעכט האט איר געבראכט די שי־כעלאך און נישט געבראכט קיין בלומען האט זי זיך צושריגן: ער זאל איר באלד בלומען ברייַנגען!

— ער איז איר קנעכט, האט ער קניענדיג געענפערט, ערפילט ער באלד איר באפעהל . . .

— זי וועט אבער זיינע בלומען, האט די בת־מלכּה גע־רייצט אים, ווארפן אונטער איר חתנ׳ס פיס . . .

דער קנעכט שווייגט.

— ס׳ארט אים נישט, פרעגט אים שעלמיש־כיטרע די בת־מלכּה, זיינע בלומען זאלן זיך וואלגערן אונטער איר חתנ׳ס פיס?

— די בלומען ווילן דאך שוין ניט זיינע נאר אירע זיין, ענפערט שטאלץ דער קנעכט, איז אים אלץ איינס.

די בת־מלכּה האט זיך געפילט שטארק באליידיגט און אים ארויסגעטריבן.

און ס׳קומט די נאכט צום זעקסטן טאג — א שווערע וואגעל, שלאפלאזע נאכט. די בת־מלכּה מוטשעט זיך, נודעט און וואַרט אומגעדולדיג ביז דער קנעכט זאל אריינקומען, זי איז שטארק נערוועז און באשטימט איינמאל איבער אלע מאל ארויסציהען די פארבארגענע ליבע פונ׳ם שטאלצן קנעכטס הארץ.

די כּחות געהן איר אויס ווארטנדיג, טוט זי ווילד, נאך פארן מארגענשטערן, א קלאפּ אין גלעקעל און דער קנעכט לויפט דערשראקן אריין.

די שיכעלאך האט ער נאך ניט אפּגעפּוצט, נאר די בלומען האט ער איר שוין געבראכט.

און די בת־מלכּה קוקט אויף אים מיט רייצנדע אויגן, פארשנירט זיַידענע ליפּעלאך און פרעגט:

— זיינען עס די בלומען פון זיין ליבע? . . .

— ניין! — ענפערט זיכער דער קנעכט.

— וואו זשע זיינען זיי, יענע בלומען?

אנשטאט איר צו ענפערן דארויף האט דער קנעכט פאר דער בת־מלכּה אין די אויגן זיך אויסגעריסן די צונג.

דער בת־מלכּה האט פארדראסן ביז טויט. דעם קנעכט האט זי פארטריבן און זיך קיין ארט ניט געפונען; געשפּרונגען אונטער זיך ווי א פארגיפטעטע, א צוביסענע און שיער פונ׳ם זינען ניט אראפּ.

דעם חתן אירן האט זי געגעבן צו וויסן, אז פון היינט אָן זאל ער נישט וואַגן קומען צו איר ביז זי וועט אים נישט רופן. דערווייל פארבאָט זי אים קומען היַינט־אוונט.

און די נאכט צום זיבעטן טאג האט זי שוין די געדאנקן ניט געהאט. אַ יַם פון תּאוה האט געזאטן אין איר הארץ און דער מוֹח ווי א קעסל געקאכט. די קישן האבן אונטער איר געברענט און די אויגן פייער געשפּריצט. די פויסטן האט זי ווי אייזן פארגרייפט און די ציין פארקריצט.

— זי מוז אים בייקומען, זי וועט אים בייקומען, האט זי געשריגן, און אויב נישט וועט זי זיך דאס לעבן נעמען!

און מיט א ווילד קליַינגעניש האט זי ארום האלבער נאכט איבערגעשראקן דעם קנעכט און ער איז אריין צו איר אין שלאפצימער אהען די שיכלאך און אהן בלומען.

ווי א שד־יכע איז די בת־מלכּה ווילד פון בעט ארויס, אראפּגעריסן פון זיך דאס שלאף־העמד, נאקעט זיך נעבן דער הייצענדער קאמינע אוועקגעשטעלט און הפקריש אויס־געשריגן:

— קוק און גלוסט מיך!

דער קנעכט האט זיך באלד די אויגן אויסגעשטאכן. דאן האט זיך די בת־מלכּה ווי א שלאנג אויפן קנעכטס גוף גע־רינגעלט און ווילד אויסגעשריגן:

— דריק מיך צו!

Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

מילגרוים, 01.01.1923, page 37

נאָר אפּגעוואָרפן האט זיך פון איר דער קנעכט מיט זיין רעכטער האנד, וועלכע ער האט באלד מיט דער לינקער אפּ־געהאקט.

ווי א פארוואונדעטע ווילדע חיה איז די בת־מלכה אויפן קנעכט ארויף און אים מיט אלע כּחות צום בעט געשלעפּט.

לאנג האט דער קנעכט זיך געראנגעלט מיט דער בת־מלכה מיט דער הילף פון דער לינקער האנט, מיט וועלכער ער האט ענדליך די בת־מלכה געוואָרפן און אנטלאָפן פון איר.

אנטלאָפן און זיך אנגעשלאגן אין דער קאמינע, וואו ער האט די לינקע האנד פארברענט.

פון דאמאלס אן איז דער קנעכט בא דער בת־מלכה בלינד, שטום און אהן הענט. זי האט אפּגעשיקט איר חתן די תּנאים און אלע פרימארגן פוצט זי דעם קנעכט די שטיוול...

ישראל וואקסער.